

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenkint háromszor: vasárnap, kedden (féléven) és csütörtökön.

Szerkesztőhárom eltekezheti: naponta délelőtt 11 óratól 12-ig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ,
helyben néhez hordva:
Egész évre . . . 8 frt.
Fél évre . . . 4 „
Negyed évre . . . 2 „
Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partlits
könyv- és könyvnyomtatás-
vállalkozás-csoporthoz, hova
az előfizetők és hirdete-
sek küldendők.

ELŐFIZETÉSI DÍJ,
vidékre postán szülvé:
Egész évre . . . 9 frt — kr.
Fél évre . . . 4 „ 50 „
Negyed évre . . . 2 „ 25 „
Szerkesztőségi iroda:
Sötét-utca s csendes-utca
sarkán, Hofeneder-féle ház-
ban, hová minden a lap szel-
lemi részét illető közlemény
küldendő.
Bérmunkások levelek nem
fogadottnak st. Kéziratok
nem adótnak vissza.

Hirdetések lapunk számára felvételnek: Budapeston, Lang Lipót, Gizella-tér 3. sz. — Haasenstejn & Vogler, Dorottya-utca 11. sz. — Goldberger A. V. Váci-utca.
Külföldön: Bécsben, Mosse Rudolf 1. Seilerstätte Nr. 2. — Haasenstejn & Vogler 1. Wallischgasse Nr. 10. — Daube G. L. és társa 1. Wollzeile Nr. 12. — Oppelik A. I. Stubenbastei Nr. 2.
Dukcs Miksa 1. Riemergasse Nr. 12. — Stern Mörizt 1. Wollzeile Nr. 25. — Rotter és társa 1. Riemergasse Nr. 13. — Danneberg I. H. Czerninplatz Nr. 5.
Hamburgban, Haasenstejn & Vogler. — Frankfurtban a M. Daube G. L. és társa.

A zsidókérdés vége.

Magyarország, mint európai állam, századokon át katolikus volt. Ez se nem érdem, se nem bűn, csak egyszerű történeti tény.

A 16-ik században megjelent a reformáció, absztrakte eszmékben, konkrete a protestáns vallásban. A nemzet — a politikai magyar nemzet — jelentékeny töredéke magácvá tette az új vallást s ezzel megvetette ágját polgári vallasegyenlőségnek. A józan ész e precedens után nem követelhetett mást az állampolgártól, mint azt a minimumot, hogy saját céljának — a társas boldogulásnak — egy vallás se legyen positív negációja.

A zsidó vallás sem az; tehát állami szempontból külön tekintetek alá nem jöhet.

A zsidók minden emberi javaktól megfosztva, az embert főlemelő becsérkéből kizárva, kárpótlást a pusztá anyagiakra szorítva s a pénz elbűnlő hatalmát praktice tapasztalva: ösztönszerűleg vetette magát a mammon karjaiba és ott kereste boldogulását, ahol azt talánia sikerült.

Ezen emberen kívüli állapotnak tényleg a 48. évlég az emancipáció egy tollvonással véget vetett.

A zsidó is emberszámban kezdett járni és kezdett beletörődni új, eladdig nem ismert társadalmi helyzetébe.

A kinek történelmi érzéke van, az tudja mit tesz az, százados hagyomány és praksis balnézetit egy emberöltő alatt levetheteni. Ez nagy, nehéz, ugyszólván óriási feladat. Ezt a zsidóság megfejtette részben, részben most fejt meg, egy részben a jövőben van utalva megfejtetni.

Ha tekintetbe vesszük, hogy a polgári házasság, a társadalmilag egyedül hivatott amalgamizáló közeg, nálunk mind ez ideig törvénytelen állapot: be kell vallanunk, hogy nem a zsidóság, hanem az

állam az oka a még fenálló társadalmi separatismusnak. Időt kell engedni mindenre; mert lehetetlenre ember nem vállalkozhatik

E nagy téma praktikus megoldására pedig eddig — vagylik be — még nem volt idő.

Amint kibékült az eredeti katolikus állammal, a protestantizmussal; a mint ma már „sötétnek” szemében szálla, hogy a protestáns és katolikus között csak a személyes érdem foka a döntő: ugy ki fog békítetteti a zsidó és nem zsidó vallásuk között fenálló ellentét, mihelyt a balnézeteket egyedül gyógyító idő arra alkalmat és módot engedend.

És ily felsőbb szempontból csak örülni lehet annak, hogy a magyar zsidókérdés nem maradt meg hamu alatti parázsuk, mely elhanyagolva s elharpózáva tán gyujtandott; hanem lobbot vetett a tünékeny lángu szalma erejével, hogy a józanság hideg zuhanya elolthassa.

Mihelyt a babonás hagyomány ócska sallangjához ragaszkodó s már is kihaló nemzedék unak enged helyett, mihelyt a kiforrásra szakséges új husz év letelik: a kik még megérik azt a kort, azok a görög hitregének hihetelenségével azonos meseköltők lesznek, akik a mai hajsztát eljlesztő példálú szájhagyomány úján tovább terjeszteti lesznek hivatva.

Kezesség ez iránt az új zsidó nemzedék, mely se hazafiságban, se magyar érzületben, se munkabíró szorgalomban, se simulási képességben nem hagy fenn kívánni valót.

Husz év múlva — ha a zsidóság ily arányban szaporodik — egy millió magyarral több lesz csak ezen az uton. A régi germanizáló rabinusok lassan főpolgárolagnak Abraham kebelébe s helyüket magyarul képzett s csak magyarnak lenni tudó új nemzedék fogja belepni. A vallás — mely arany

gyűrű ugyan, de mindenütt kopik — lassankint levetkezi korszerűtlen sujtásait és a „magyar hit”, a kálomizmus fog romjaiban Mózes tanaiból föl-hajtani.

Történeti kérdéseket vasvesszővel megoldani akarni: legbiztosabb eszköz a fanatizálás.

Okos ember tudja, hogy akció reakciót szül s a szívek dolgába nem avatkozik. Pedig a vallás a szívek dolga. Mindegyiket véren terjesztették; mindegyik vérel állt jót magáért.

Ha a zsidók mai fiatal s még iskolába járó nemzedéke kikerül az életbe s praktice megmutatja — mint a hogy kezdi megmutatni — hogy asztalon, utcán, koreszmában, családban, izlésben, hibában, érényben magyar: rögtön be fogják látni a tulzók, hogy ellenük dolgozni, velük a közügy terén kezdet nem fogni, nemzeti szempontból — öngyilkossági kísérlet.

Józan nemzet pedig, mint milyennek a magyar joggal is büszkén vallja magát, nem lesz soha öngyilkos.

A ki az ész szavát hallgatja s nem a vak indulatét: annak ez a futólagos történelmi áttekintés annyit ér, mint a lump gyomornak az ezetes meggy — meggyógyul tőle. **Figyelő.**

Zombor sz. kir. város törvényhatóságának rendkívüli közgyűlése.

— 1883. évi márcz. 17-én. —

Elnökölő főispán ur megnyitván a középszánu tagok jelenlétében megtartott rendkívüli közgyűlést, — annak egyetlen tárgyat, az építendő kaszánya ügyét tárgyalás alá bocsátja.

Még mult év márczius 8-án nem határozatba a kaszánya ujjaalakítása s akkor polgármester ur s egy bizottság küldetett ki a versenytárgyalásra, a polgármester jelentésétele mellett.

A jelentés szerint a jelenlegi honvéd-laktanya telkén építendő emeletes ház, új felszer a fenálló régi fő-

„Zombor és Vidéke” tárczája.

Hangverseny és műkedvelői szini-előadás.

— 1883. évi márczius hó 16-án. —

Az itt működő szintársulat javára — a szingagatónak — a részvény-társaság zsebébe . . . „Ilic est casum salamandra rarum.” — De értelmesebben fogok szólni.

Ország-szerte a bukovinai csángók betelepítéséért gyűtenek, — nálunk ellenben az itt levő „csángók” kitelepítéséért rendeznek koncertet és szini-előadást.

Hogy a bukovinaiakat be fogják-e telepíteni, azt nem tudom, de hogy a mi csángóinkat ki nem telepítjük egykönnyen, arra megesszük.

20,000 forint csak azért, hogy utiköltségük legyen azoknak, — ezek kevessebbel is megelégednének, csak-hogy míg amazok illumináció nélkül is bevonnának, addig ezeknek a gázvilágítást meg kell fizetniük. Mennyivel egyszerűbb a mi rendőrfőkapitányunk methodusa a kitelepítésre nézve. Egy „csángó” itt járt a minap saját maga kitelepítéséért gyűjtendő.

Főkapitány ur meghallva a dolgot fülhagygyel — a gázszingagatónak először is saját helyisége alatti Bukovinájába telepíté, honnan „per supp” masirozott aztán edes hony-hazájába, testvérei köze.

Nem lehetne-e ez a methodust a bukovinai csángókra is alkalmazni?

Megidni főkapitányunkat — hogy telepítse „per supp” ide hozzának a 20,000 csángót, — nem kerülne egy krba se, aztán ugyancsak öt bizni meg azzal is,

hogy a mi csángóinkat kitelepítse . . . Nem kellene koncertet rendezni, azt megfizetni és a mi fő: végig-hallgatni.

De ha már rendezték, megfizették, végighallgattuk — hát már most ne szajuljuk rekaptulálni.

Eljártzódott elsöben is a „nyelvtan.” Mondjuk ki mindjárt, hogy a műkedvelők „művészig” játszottak; mert hát a műkedvelő nem is tud másként csak művészig játszani. Mik a szegény színsz és ő ehés gyomrával, szonjas torkával alig győzi a sok szerepet lemorzsolni, keresztülvégödni a gází s levonás Seylláján, a sugólk Charybdisén, szakgnati egetrengető páthosszal a kulisszákat, kikönyörögni a n. é. közönségtől egy kis langyemeleg tapsot, hogy azután nekieszen a kritika furkosbotjával s agyonüsse, addig a műkedvelő próbál, kékis, játszik, aratja a tapsokat zsákszáma s meg a kritika is hódolattal hajol meg elötte. De távol legyen tolem, hogy a mi műkedvelőink ellen bármi kritikát is hangoztassak. Hiszen már fentebb mondtam, hogy művészig játszottak s ha ugyanazt nem kellene valamenyire mondanom, talán a rezsetekbe is besejtközöm, mig így — fölösleges. A „nyelvtan” után magyar nóákat énekel Vojnits Bella k. A természetesen falrengető tapsokat aratot s programját meg egy-két dallal meg is kellett toldani. Azután hallgattuk a „Büvös vadász” nyitányát, előadva zongorán, harmonionumot és hegedűn. A zongorát Mokry Berta urnó, a harmonionumot Bieber Gyula, a hegedűt pedig dr. Modor Vidor ur kezelte. Ha csak azt „konstatálunk, hogy a játék után harsogó tapsvihar keftelkezett, akkor nem lennének hüvek a történeti igazságához.

Nem, mert elfeledünk följegyezni azt, a mit közlünkben egy tüzes szemű hölgy sugott szomszédjainak, hogy: „Csinos gyerek az a Bieber Gyula!” De már is lenyugzóva tartja érzékeinket a két legkedvesebb, leg-bajbobb jelenség: Tim Flóra és Lovich Aranka k. a kettős dala. „Mia bella fiorentina . . .” Ah, még mint műkedvelők is nagyszerűen énekeltek s ezüst csengése édes hangjuknak most is visszareg jelünk melyében. A „bücsjárók kardala” és a „cizigányok kardala” a műértő fü kedves szórakozása volt. Valóban a mi dalárdnk méltán vitta ki réges-rég az elismerés babérkoszorját. A hölgykoszorú pedig a legszebb benyomást tette közönségünkre. Taps volt, — quantum satis . . . Hanem aztán láttuk az „O nem féltékeny” t olyan előadásban, hogy a mi „saját külön” színhazi kritikuskunk se talana benne kitogolási valót.

No az igaz, hogy ő is közreműködött benne, s az is igaz, hogy pettiót intzett a helyb. szintársulat agyonkritizált tagjaihoz: lennének kiméletek ő iránta — de ez mind bilkiri! „O” jól játszott.

Pedig az „ő-t” Baraszevits ur játsza, a ki strikte emeledvel uraknak ezt a „masodik bővített kiadás”-t.

Lovászy Aranka k. a. olyan aranyos Cziklike volt, hogy minden fiatal ember meginygylhethe nem Baraszevits urtól, hanem Dekker urtól, a ki „bácsi”-ja volt. Szegény Dekker ur, már a próbán szerelt a keble, mikor Aranka k. a. az ő aranyos modorával, azokkal a szivbenyölő szemekkel rá-ránézett s kis kacsóival érinté vállait ölelésképen. Egyszer aztán meg sem is állhatta szó nélkül, hanem kiesve szerepéből egész indignációval

épület újjalakítása s az udvari melléképület helyreállítása iránti versenytárgyalásra 4 rendbeli írásbeli zárt ajánlat érkezett be. Az 1-ső Kovács és Pap szegedi vállalkozók, kik a szoban forgó munkákatot 26401 frtért vállalkoztak elkészíteni. A 2-ik Streuge és Herbner szintén szegedi vállalkozók, kik a kikéltástí árból, az az 29887 frt 23 krnyi összegből 3% érteengedést ajánlottak. A 3-ik Prokop és Ulrich Venczel helyb. vállalkozók, kik a kikéltástí árból 7 1/2 % leengedés mellett vállalkoztak. És végre a 4-ik Dötzer Lipót bpesti vállalkozó, a ki a kikéltástí árnak 4% 10/100 felülfizetése mellett vagy 30,500 frtnyi általányért ajánkozott.

Polgármester ur jelentésében Kovács és Pap, mint jegolesobbán vállalkozó ajánlatik a közgyűlésnek.

Thurszky Jenő aljegyző határozati javaslatot terjeszt elő, melyben kiemeli, hogy Kovács és Pap mivel sem igazolták szakképzettségüket, de Prokop és Ulrich zomborikai, bár 3000 frttal drágábbán vállalkoznak, minden bizonytal több garanciát nyújtanak a kaszárnya kellő felépítésére, mért mint helyb. polgárok szem előtt tartandják a saját városok iránti polgári kötelezettségüket, s javasolja, hogy az ő ajánlatuk fogadtassék el.

A közgyűlés egyhangulag elfogadta a határozati javaslatot, mindenesetre helyesen téve magáévá a felhozott inkokokat, melyekkel szemben a 300 frtnyi magasabb ár figyelembe nem jöhetett.

Ezzel a közgyűlés — egyéb tárgy hiányában — bezárattott.

A kulai urberes ügyhöz.

(Folytatás.)

Mint hogy az semmi kétségem sem szenved, hogy az alapítványozás megtevére mint egyik tényező a kulai urberes érdekeltség van hivata és jogositva, világos hogy ennek hozzájárulása nélkül tényleges alapítványozás nem is történhetett, de a közhatalos akadékoskodása folytán nem is történt; így tehát vagyonvisszaszállásról tévesztolet fétékik említés, mert a honnan átszállás nem történt, visszaszállás sem történhetett, még pedig annyival kevésbé, mint hogy az alapítványozás célzata csakis a mi eszménkben élt;

azon további okoskodás, hogy a keresetekkel törvényesen csakis a kulai urberes érdekeltek összesége lett volna alperesi minőségben perbe fogható, egy oly következtetés, mely a mellett hogy helytelen és csak látszólagos, még azon tulajdonsággal is bír, hogy ki nem viheto; mert a kulai urberes érdekeltség nevében csakis annak eredetileg minden egyes urberes által megválasztott urberé választmányát lehetett és kellett perbe fogni mint olyant, ki még mai napon is az urberes érdekeltség nevében eljárásra és képviseletére egyedül hivatott. Szemfényvesztésen alapszik tehát azon állítás, mintha az urberes érdekeltség az általam folyamatba tett pereknél mellozve lett volna;

mert hiszen Fárbus Márton képviseletében az urberé választmányának alperesi minőségben történt perbe fogása által jogilag és tényleg épen az urberes érdekeltség összesége lett alperesi minőségben perelve, és mind ez megtörtént a nélkül, hogy az urberes érdekeltség ez ellen kifogást tett volna, mert a kulai urberes érdekeltség minden egyes tagja nem is ismerheti a lefolyt dolgokat úgy, mint maga az urberé választmány, kinek közvetlen közelében élő szeméi előtt folytak le az események; azonban magától érteődik, ha az urberes érdekeltség a folyamathat tett és bíróság megkötött egyesége által magát netán jogos érdekeiben sértevére érezte volna — a mint azt nem érezte és nem is érezheti — mindenkor módjában állott volna a törvény rendes útján igényeivel ellenem fellépni és az általam perelt összeg visszaadástát követelni.

A vádolók által használt „áruló” kifejezésre pedig csak azt jegyzem meg, hogy urberes megbízóink érdekeit akkor árultuk volna el csak igazán, ha az állítólagos 7 kezelő választmányi taggal ez alkalommal tehát vádolókkal tényleg összejártunk, és velök kezelőféle választmányt képeztünk volna, és így a kulai urberes érdekeltség nyíltan kifejezett akarata ellenére az urberes érdekeltség háta megett, velük az alapítványozást megcsináltuk volna.

Panaszoltatik az is, hogy a keresetre idéző végzés vételek tudtuk már, hogy a 7 tagból álló „alapítvány kezelő választmány” megalakult, és az alapítványunk perrel lett megtámadását panaszokkal meg sem közlött;

mint hogy már bebizonyítottam, miszerint alapítvány nem létezik s előadtam azt is, hogy Fárbus Márton kezeihez helyesen és szabályszerűleg történt az első végzés kézbesítése, valamint kifejeztem még azt is, hogy az idéjét az urberé pénztár törvényes s még panaszosok által sem kifogásolt valóságos és kizárólagos képviseleje a 4 tagból álló urberé választmány volt, mely Fárbus Márton törvényes hatálylyal bíró felhatalmazással ellátni jogositva volt, míg ellenben az urberé érdekeltségre felelőszakolt sem a volt urberesek összesége, sem általunk el nem ismert s mint urberé-választmányi tagként soha sem működött, s minden tekintetben kifogásolt magát egyoldalul kezelő választmányának elnevezett 7 tag, itt mint vádolók az urberé pénztárt soha nem is kezelték, soha nem képviselték, így a létesítők idejében immár folyamatban volt perek iránti értesítésre számot sem tarthattak;

valótlan az, mintha az urberé választmányi tagjai és az urberé érdekeltség előtt a perek megindítása elhalgattatott volna, mert hisz ezen állítás következtelen is, mint hogy mint már kiemeltam s miről a peres irományok is tanuszkodnak, Fárbus Márton épen az urberé érdekeltség nevében maga az urberé választmány látta el a keresetek tárgyára vonatkozó meghatalmazással, melynek következté-

ben az egyeségek törvényesen megköthetők és bírósághozatára is emelhetők voltak, és hogy a helyhatóság úgy a megye törvényhatósága az értesítésre vonatkozólag törvényes jogcímekkel nem bírva, ilyenre tehát számot sem tarthattak, már szini tén előadtam.

Panaszlok magok felhozzák, tehát ok is tudják, hogy az urberé választmány tehát én és tagtársaim, az alapítványozás eszméjével szakítottunk, mégis roszhiszeműségük által vezettette abba a következtelésbe esnek, hogy ismét csak egy már tényleges befejezett alapítványról beszélnek, holott mi — mint már előadtam — az alapítványozást csakis céloztuk, pedig ily módon és szin alatt egy befejezett alapítványozást a helyhatóság vagyis Kula politikai községe el sem fogadhatott; továbbá még azt is előadtam már, hogy a közhatalosnak számadással soha sem tartozunk s hogy az urberé pénztárról szóló számadások betérjesztését nem kötelelőszégetből tettem, miert is a mint a számadás betérjesztésének kötelelőszéget reánk fogatott, az évi számadásoknak a megyehézi betérjesztés azonnal be is szüntettett; panaszosok továbbá azt mondják, nincs beigazolva azon állítás, hogy az alapítványozási eszmével szakítottunk volna és hozzázártunk, hogy ez nem is igazolható; ezen egyoldalul állított fokozott mérvbeni használatra csakis panaszloknak fényes tagadó vagyis negalo tehetőségéről tanuszkodik, egyébként állításuknak ellenkezője könyvben beigazolható bármikor.

Az általam mindeddig előadottakból kitetszik, hogy a hatóságok, a választmányi tagok, mely utóbbiak alatt vádolók saját érdekes önszemélyeket értek, továbbá az urberes érdekeltek, úgy a törvény oltalma, mint a hatóság óvatossága kijátszásának hangoztatása nem egyéb pusztá frazsnál, melyben nekik kedvök telhet és a melyekkel elegetendok lármát ütni, sokakat félrevezetni, roszhiszeműleg gyanusítani ugyan még lehet — de a becsületlen eljárásnak nevére még nem elegendő, mert az hogy a nekünk tulajdonított eljárás, mely voltaképp meghatalmazott ügyvédek eljárása és ténye volt, kiket e részbeni utasítással nem én láttam el, s ha mind a mellett az én vagy a perrelt urberé választmány ügyvéde saját belátás szerint cselekedtek, tudniok kellett azt is, hogy miert teszik, és hogy van-e ahoz joguk; azonban hogy e körül eljárásuk a törvényeszkiki gyakorlat terén eddigelé páratlanul állana, panaszosok csak állítják de nem bizonyítják; mint hogy pedig ez eljárás semmiféle alapítványi vagy egyéb jogos érdeket nem sértett, a vitatott állítás ellenkezőjének további bizonyítgatása épen felesleges dolognak mutatkozok, annál is inkább:

mivel az nem képez jogsérelmet, hogy a bírói egyeségek már a perfelvételi határpont megelőző kottettek, ugyanis a per a kereset megindításával veszi kezdetét, mert a perrendtartás a ko-

tört ki, hogy: „Aranka nagysim, ne izéljen mán, mer' isten úgy sa! kilyvükök a konceptusób!”

Reitter ur, a ki az első darabban „Poitrian”-t igazán dícséretes fölfogással adta, még a második darabban is eljártsa Tamás szolgát.

Egyszóval egy a koncert, mint a műkedvelői szini előadás „sikerült.”

De „sikerült”-e? Már mint hogy a szintársulatnak? Annak bizony nem! Hát a direktoroknak? Vagy tán a részvénytársaságnak? Egyiknek bizonyosan s hihetoleg az utóbbinak.

De hát akkor mit csinálnak a mi „csángó”-ink.

Piripócsy.

A derék zomborikai.

Hivatalos kötelelősem néhány napra Zomborba, megyénk székhelyére szoltítottak, és én elpalástolhatatlan örömmel fogadtam az én kedves M. Gy. barátomnak, a „Z. és V.” szerkesztőség szives meghívását, mely még egyrészl a megölő unalom ellen biztosított — addig másrészlről számtalan apró anyagi dolgok és gondok alól mentett.

Mondhatom: vig, kedélyes napok voltak ezek, — a vendégszeretet ölelo karjai szinte foltogattak, csaknem torkig voltam a szórakozás és vigasság kellemébe. Az igaz, hogy a vaspálynai tisztelőtelme diadalkapu nem volt felállitva, sőt sajnosan nélkülöztem a tizenkét aratlan fehérbe öltözött leányt, kik utamat virágokkal szórják be, de annyi bizonyos, hogy a „Vadászkürt” szalóda önműbúsit kiküldötték értem, és hogy kizárólag értim küldötték, azt onnan sejttem, mert a legkeltebb kényelemmel egyes-egyedül döcögtem be rajta a városba. De a kellemes csatlósán sem késett soká, midón a „Vadászkürt” című népekrézve, az önműbúsit hatalmunk parancsnoka alazatosan levelet kalapját és egész alakját, s szeméit olyanformára sodorintotta, hogy fejreismérhetle-

nül a kart valamit. Nem kellett valami nagy psycholognak lennem, hogy ezt a szelleműs, mindent kifejező mimikát a valódi értelmére magyarázom.

Szeretem, ha az emberek megértik egymást.

Hogy kipihenem az ut fáradalmait, egyenesen elhajtattunk az én szerkesztő barátommal a színházba, a hol egy ottani színésznek, Kolozsvár Józsefnek korszakot alkotó és még eddig ehol nem adott darabját a „Honvédokdusz” című népszínművét mozdolták lefelé.

Igen jól mulattam a színházban, akaron mondani a mellékteremben, melynek rendeltése — a bácskai korszallemhez méltóan — a felvonások közötti és alatti quaterkázás.

Az első ember, a kivel Zomborban megismerkedtem: a rendörkapitány volt — hja, az ember nem tudhatja: idegen helyen mi nem eshetik meg vele. A táblalábó-arcu rendőri közeg igen szívélyesen fogadott — és megígérte párfogását az eshetőségekre.

Mint hogy esztőtörök nap volt, Zomborban pedig esztőtörökön mulatni szoktak — valamint a hét többi 6 nappján is — elmentünk a „Szabadkához” címzett vendéglőbe, a hol néhány „intelligencia” ragyogtatta szónoki és poharazási képességeit — a többi közt egy vidéki színész a javából olyan históriákat mesélt el, hogy istenben boldogult Hári János is megirigyelte volna — és pedig oly komoly ábrázattal, mint egy tragikai hős.

Mint mindennek, a mulatságnak is vége lett: azaz a különbséggel, hogy Zomborban a mulatság egy végtelenül hosszú regény, melynek mindig „folytatása” következik . . .

Hazamentünk tehát és lepihentünk, mert hát csak illik, hogy az ember más becsületlen embernek városában aludjék is: ha egyébkor nem, legalább nappal.

Pénteken este az én kedves szerkesztő barátom kedélyes vendégséget gyjtött maga köré, a zombori szín-javát, a toll és szó lelkes harczosait.

Az asztalfőn mint alkotmányosan kikéltott elnök P. D. ügyvéd, magyar és szerb költő foglalt helyet, a kinek csak a haját csipte meg a dér, de a lelke, a kedélye nem vesztette el az üdőség, az örökifjuság románcazt. Mellette jobbról K. L. ügyvéd, a zombori Demotenes, a kinek ajkáról úgy foly a szó, mint a méz s a ki szép gondolataival, elegans előadásával egyaránt hódított. Balról V. K. ügyvéd, a ki gondolataival bizonyára meg az olasz égalant érinti, s a ki minden percében azaz a bevezetéssel emelkedik fel: hogy ő nem szónok, csak Szolonok volt! Tovább F. N., Zombor város fiatal tanácsnoka, örökké mosolygó arczával, felhelően hómokával, és komoly, méltóságos vonásaival, a ki Szabadka város egész fiatalágát kifizethetel vendégséggel — ha akarná! Azután M. Gy. a „Z. és V.” szerkesztője szikár természetével és fanagy mosolyával sürög-forog mint kötelelőszéget ismerő és kedvelő üző házigazda — kínál itt, beszél oda, tekint amarra és e mellett folyton gondolkodik s kifogyhatlan a szobán; mellette — no azt az egyet, a ki mellette ült — diszkrétül elhalgatom. — Tovább V. L. jószágigazgatósági hivatalnok, a ki bizonyára nemcsak hivatalának, de számos szép hölgynek titkait féltékenyen őrizi; a zombori élte-társaság kedvence, minden műkedvelő-előadások és hangversenyek fő-fordezője és élte-lole, a ki csak néha szól bele a vitatott tárgyra, de akkor úgy meghallatszik, hogy mindenkinek egyenesen a szívéhez vezet mert „V.” ur nem szokott prózában beszélni, hanem csengo, erőteljes bartyonjával a dalnak szívéhez hangján. Ott van továbbá D. Gy., a „Z. és V.” ügyes szikritikusa, a ki talpraesett ötletével, egészséges, jólu humorával gyakran falrengető kacajra fakasztja a jelenlevőket; P. S., a ki már egyszer 60 finánczot kivert, hogy honnan, az nem tartozik a dolog lényéhez, azután komoran és magába zárkozva Ny. V., a zombori szintársulat szep-hangu tenoristája, a ki minden kérdésre lehorgasztott

resetet már is perirathnak tekintti, a peresfelek tehát a kereset folyamata tétele perczelőt fogva jogosítva vannak a perivétel és mikénti befejezésére nézve kölcsönös megállapodásokat létesíteni, s különösen jogosultak a rendesperü eljárásnak az eljárás nemére nézve a perrendtartás szerint megengedett jegyzőkönyvi tárgyalásban megállapodni; — ezen joguk gyakorlati tekintetében a perfelvételi határnap kitűzése által nincsenek korlátozva, mert a perfelvétel egyedüli célja a rendes periratszert eljárásnál a pertári kezelés rendszerét megszabni azon időkre való tekintetből, mely idők a perirathat kölcsönös váltására nézve perrendtartással megállapítva vannak; az általam indított keresetekre nézve, melyeknek nyomán a bírói egységek köztétek ügyvédi meghatalmazottaink részéről a perrendtartás által is megengedett jegyzőkönyvi tárgyalás állapotott meg, ily jegyzőkönyvi tárgyalás pedig a perfelvételi határnap előtt vagy után egyaránt joghatályosan, tehát törvényes következményileg volt megtartható és befejezhető annyival is inkább, mert idő tekintetében a felek a perrendtartásnak 148-ik §-a értelmében egyedül csakis a tárgyalás befejezésére nézve vannak korlátozva; ezeknél fogva panaszoknak okoskodásai és helytelen jogi következtetései helyt nem foghatnak. (Vége. köv.)

Színház.

Szerdán márczius hó 14-én Miss Lena de Lazó az ugynevezett gadambkirályno fellépett adott. A miniszter előszóháján drámolelte; továbbá „Szerelmi örökség” vigjáték Szigeitót 2 felvonásban. A mi Miss Lena és társulata mutatványait illeti, czirkuszban vagy hypodromban szivesebben nézték volna, mint színházban, Thalia templomában. A közönség a csupa kivénességtől megteltt, de az ott látott mutatványok, kivéve az idomított galambokat, nagyon közönségesek voltak. A mi pedig a színelmódat illeti Aranyosy Knele Jremást a ven dírnástat szeg gonddál és figyelemmel alakította, a közönség játéka igen zásonan megtapsolta. A szerelmi örökségben Kolozsvárynet és Sziklath feltélen díeséret illi, eleven és józón játékuéret. Úgyarvón ven huszárja minden volt, csak ven huszár nem, határozottan rosszul fogta fel szerepét, egy ven huszár lehet lassu, higgadt, de lomha nem, a derűtséget nem játéka, hanem a szöveg magyassága és eredetisége idozte. Öt ven huszárja valóságos Friczi volt. Tiszati csak kostumben érzai jól magát, szerelmes szerep nem áll jól neki.

Csütörtökön márczius hó 15-én Miss Lena de Lazó utolsó fellépettel adott két kis vigjáték: „Melinda” továbbá „Cox és Box.” A galambkirálynok ez este már igen esékly számu közönsége volt, de nem is érdemelt többet, az ilyenféle köklér nép csak maradón bódékbán. A szereplőket illetőleg valamennyit díesérettel szolhatunk. (D)

HIBBÉK.

Gróf Zichy Jenő és Péterffy kormánybiztos f. hó 15-én Szabadkán a polgármester által az indóházban fogadtattott, ezután a városzházban az iparisokla tárgyában konferálta és ugyanazon napon Zentára utaztak.

fővel csak azt feleli: „Holnap lesz a jutalomjátékom és a járásbírónál estély van!” és a kinek a szimikritikus megokolva hallgatást, azt mondja: „Bocsánat Nyíregyházi ur, hogy a szavába vágok!” Végre egy másik szerény papja Thaliának, K. S., a ki egyszerre a multság zaja közegett észrevétlenül kison a szobából, hogy a friss levegő erőt gyűjtson magának, és kis vártára visszatér, mint bevégzett művész és nemes pathosszal, nagy szenvedélyvel elszavalja Bánk bán legszebb magánjelenését.

Hogy én is jelen voltam, azt talán fölösleges mondani is, mert maskép nem irhatnak le az „estélyt.”

Csapong a jökedy, hullámlai, a társaság, mindenütt vidámság és kacaj, ötlet és tréfa úzik egymást; valógatót toaszok fűszerezik a multságot; telkőszöntik P. D.-t, a langielkü költőt, a ki úgy elemeben van, hogy apránként, parányi adogokban elmondja egész élettörténetét, tapasztalatait — úgy veseli magát, mintha ő már öreg volna a fiatalok között, pedig senki se hiszi el neki! Mikor pedig K. L. fölemelkedik, hogy poharköszöntőt mondjon, akkor figyel az egész társaság, leisk ajkáról a szót — mert a mit ő mond, az a művelt léleknek, a nemes érzületnek ekesen szóló nyilatkozata. És a többi is! Nem akarom M. Gy.-t, az én drága jó barátomat agyondicsérni, mert hát talán csak én tudom, mi ő most és mi lesz még belőle? Csak annyit látok, hogy Zomborban a saját munkánsait, az irodalom művelőit ezerszerre nagyobb tiszteletben tartják, mint nálunk, és ez büszkeségére válik Zombor városi intelligenciájának.

Igy folyt le a négynapos idözés mindvégig Zomborban — és én azon meggyőződéssel távoztam el onnan, hogy derekbal, vendégszeretőbb, lelkesebb emberek — mint a zomboriak, nincsenek a föld kerékcségén!

Mikor már bennültem a gőzkocsiban, mely haza Szabadkára vonszolt, akkor jutott eszembe, hogy nini! Még el se bucsuztam Zombor legeszegebb köristánójétól, az ifúság „Ruzsi”-jától. **Bárczi Géza.**

Rendőr főkapitánységunknak tudomására jutott, hogy Sz. M. színész városunkba jött szerződötési célból, nevezett befogatta és f. hó 17-én reggel eltoloncoltatta. Igaz ugyan, hogy lapunk szerkesztője privát beszélgetésben említette a főkapitányt, hogy egy színész városunkba jött, s hogy az — mint aféle szerződésnélküli színész — anyagi zavarban van, de nem tett följelentést, sőt megkérte a főkapitányt urat, hogy nevezett színész legalább 2—3 napig ne bántsa, hogy tagtársai segítsenek rajta. Hallomásunk szerint azonban a főkapitány ur még ezen privát beszélgetés alapján fogatta el őt, s ily nevezett bennünket, mint följelentőt, a mi ellen tiltakoznunk kell. Sőt initt helytelenül jük is főkapitány ur eljárását, mert színész — ha mindjárt szerződés és pénz nélkül van is, legott elfogadni és eltoloncoltatni talán nem egészen felel meg a törvénynek.

Végére járt a szini ivad, s a szintársulat részben újja szervezkedve innen Zilahra megy. Jövő számunkban egyet-mást elmondunk befejezőkép s bucsuzásul színészeink s főleg színházunk ügyében. Egyelőre csak amaz ohajunknak adunk kifejezést, vajha az eltávozás minden konfliktus nélkül történjék; mert közönségünk már is elégtelen a sokféle viszálykodás miatt.

Kossuth levele. Kossuth Lajos az orsz. regészeti és embertani társaság alapítói sorába lépett s ezt a következő levéllel tudatta br. Nyáry Jenővel, a társaság elnökével: 22. Via dei Mille Turin, február 25. 1883. — Tiszelt Báró ur! Az aggteleki ásatásokról írt jeles munkájának olvasása közben papírra vetett jegyzeteim, melyeket érdeklődésem tanúságául volt szerencsém megküldeni, az Archaéologiai értesítőben fölvetélem méltatván, azon értesítés folytán, hogy 2—2 nyomtatott ivre terjedő ez igénytelen dolgozatom a bevett úgyrend szerint száz forint iróli tiszteletdíjjal díjazatik, szabadságot veszek magamnak tisztelt báró urnak azon kéréssel alkalmatlankodni: sziveskedjék az „országos regészeti és embertani társulat”-ot nevében fölkeréni, hogy a száz forintot tolem alapítványul elfogadni méltoztassék. Kiváló nagyrabecsüléssel maradván tisztelt báró urnak alázaos szölgája: Kossuth Lajos.

Bujdosó katoná. Azt az anyámasszony katonát, névszerint Zöldi Józsefet, ki a mi nap a panganettól való félelemben a szédeli hadkiegészítő parancsnokságtól megszökött, most országserzte körözik. A temesvári szertársparancsnokság bocsájította ki a körözó levelet, melyhez körül-bélti olyan szemelyleírás van csatolva — mint az egyszerű notában, hogy: szája besukva, esendes. Úgy írja le ugyan a körözés a szökevényét, hogy szeme barna, orra lapos, szája nagy, haja fekete stb. Tessék most már ráismerni.

Elkobzott rőpirat. A zsidóellenes kiadványairól nevezetes Bartalits-fele budapesti nyomdából legutóbb egy „Szózat a jó magyar néphez” című „Magyar népbárát” alárúrással elkobzott rőpirat került ki, a mely törvényellenes izzató tartalma miatt a belügyminiszterium rendeltől elkobzottatott. A nevezett miniszterium hatóságunkat is utasította, hogy a kérdéses rőpirat bárhol található példányainak felfogalása iránt intézkedjék és a felfogalt példányokat terjessze föl.

Pályázatot hirdet az újdéki királyi törvényszék — 4 heti határidővel — egy segélydíjas joggyakornoki állásra.

Czegbejegyzések. Roth Mor. Uj-Palánkán; Pollák J. A. és fia szeszgyára Baján; Roth Rozália vegyesker. Baján; Martincz és Dünkél első szabadkai gépgyári műhely és raktár tulajdonosok Szabadkán.

A szabadkai ügyvédi kamara tudatja, hogy Merényi Árpád zentai ügyvéd, Zenta város arvaszéki ülnökévé történt megválasztatása folytán a kamara lajstromából, saját kérelmére kitorulott; — Dr. Reisner Lajos szabadkai ügyvéd pedig a kamara lajstromába felvétetett.

Körmöczy Pál O-Kanizsa mezővárosi dérek polgára 83 éves korában elhunyt. Hia fia és 88 unokája, számos rokona s jó ismerőse kísérete örök nyugalomra.

Stadler Károly színhazi díszmester jutalomjátéka f. hó 20-án fog megtartatni. A valóban érdekes műsorban csak annyiban történt változás, hogy a korsorlyázás — mivel a szingizgatók nem engedtek meg tagjaiknak a közreműködést — abbanmaradt. Egyéb látványosságban nem lesz hiány.

Zenta városában a kereskedelmi miniszter rendeltete szerint a tavaszi vásár kivételesen márczius hó 27. és 28-ik napján tartatik meg.

„Kati kisasszony itt van!” Átalanos a szenzáció! Még csak ő hibázott! A falragaszok büszkén pompáznak e felirattal: „Kati itt van!” A kiváncsiság különösen a női nemnél óriási. A falragaszok végre abban találtak megoldásukat, hogy elaruták, miszerint Kati k. a. egy pompás kis hölgyecske, a ki sem több, sem kevesebbet, mint 460 fontot nyom, s átfogójáról sincs oka szegénykezni. Ő egy kisasszony, de milyen! Ez a szó kisasszony elvezeti jelentőségét s ironiává válik azzal a tehetetlen tömöggel szemben, melyet Kati kisasszonynak hívnak. Termetékének vastkossága fölülmúl minden aethetikaí fogalmat. A ki az ily látványosságoknak kedvelője, az nézze meg és ha úgy tetszik, háigyon lól a keblére fetektetett kis deszkára. Kati k. a. nem bánja.

A m. kir. államvasutak szabadka-újvidéki új vonalrészre mentén, Csantavérton, Topolyán, Kis-Hegezen, Verbaszon, Ó-Kéren, Kiszácson és Újvidéken fellállított vasuti üzlet-távirda-állomások állami és magántáviratok kezelésére is felhatalmaztatván, — ebbeli működésüket megkezdeték.

KÜLÖNFÉLÉK.

Foghuzás új módja. Snob Tom new-yorki szatócs új módját találta fel a foghuzásnak. Szobájának ajtaja kifelé nyílt, erre állapította tervét. Fájós fogára zsinogot kötött, másik végét az ajtókilincshez kötözte. Aztán egy székre ült s várta, míg bekukkan hozzá valaki. Nemesokára jött is Smith Nathaniel, a ki markos ember lévén, nem sokat kellett biztatni, hogy erősen kinyissa az ajtót. Snob lefordult a székről, szájából ömlött a vér, jajgatott, de a fog az ott hevert a földön. Nathaniel vigasztalhatatlan volt, hogy kedves barátjának fájdalmat okozott, de Tom fájdalmi daczára büszkén magyarázta meg foghuzási módszerét, a mit Nathaniel kellőképp méltányolni tudott. A két barát aztán csöndes poharazással ünnepelte meg a nevezetes napot.

Kincsem. A híres versenyló „Kincsem”, a mely annyi győzelmet szerzett gazdájának, agyonlővetett. A ló összesen 54-szer győzött, és soha legyőzve nem lett, ilyen eset a lóverseny történetében még elő nem fordult. Először 1874. évi október 2-án lőtt meg, és 1879-ben utoljára futott Budapesten. Tulajdonosa Blaskovics Ernő több mint 300000 frtot nyert elen lovával. „Kincsem” takonykörös lett és a mult héten csikójjal együtt agyonlőni kellett. — Így irtak a napokban az összes lapok, meg a bécsiek is. A hirhajászok azonban, mint tegnap értesültünk, ez egyszer felültek, mert „Kincsem” leszámlítva egy kis orrbajt, két csikójjal együtt a legjobb egészécskének örvend.

Irodalom.

A „Magyarország” havi folyóirat most megjelent márcziusi füzetével befejezte első félévi pályafutását. A tapasztalt korrektoréssal szerkesztett folyóiratnak a folyamlatban levő magyarországi mozgalom elszélesen jelentékeny része van, s már csak azért is támogatásra méltó. De figyelem érdemel az, mint a magyarországi mozgalom történetének okmánytára is, s ep ezért kívánatos, hogy köz- és magán könyvtárak, egyetek, társulatok és különösen a kaszinók mentül több példányban megrögzök az utokárnak, mert a magyarországi története van össze-gyűjtve benne. Előzetesen ha negyedeve csak 1 frt. A már megjelent félévi folyam 2 trrti színtén megrendelhető a kiadóhivatalban, Budapesten, Sándor-utca 12. sz.

A „Képes Császári Lapok” 24. sz. tartalma: Megállót a falu maama; beszély (vége köv.) írta Szarvasi Lajos. — Hőpelyhek; költemény, írta Gallovich István. — Epstein & Comp; beszély, (vége köv.) írta Szomory Károly. — Kettőtől szerette; beszély, írta Horváth Árpád. — Egy zarnok vége; történelmi előszó; írt Lalla Felix, fordította Mihály Béla. — Szilveszteréji kaland; novella (vége köv.) közli Gáman Jozsef. — Heti tárca; írt Jancza billiard, írta Nanana. — Gondolatok; — A Nyírj bacci Arankája; rajz, (vége köv.) írta Gaál Gyula. — A ven muszok; (tűi naplómól) írta dr. Boros Gábor. — Novalok a mondából és a történelemből; (folyt. köv.) E. Hiles Lászlótól. — Képmagyarázat. — Mindentele. — Képeink; Részlet a boloni unitarius sarkertből. — Noi klub New-Yorkban. — Az enek-óra — Mel-lekelt: A „Títokzatos vendég” című regény 145—160 oldala. — Mai számunkban van mellette a „Novília” márczius havi száma. — A boritekon; írt Naptar. — Sakk-talány. — Szótég-rejtvény. — Talányok megjöfésai. — Szótég-talány. — Megjef-tök nevora. — Kérdések. — A szerkesztő postája. — A kis lottó húzásai. — Hirdetések. — Előzetesül: Meher Vilmosnál, Budapest IV. ker. papnövelde-utca 8. sz. Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.

NOVELLA-TAR.

Bűske szívek.

(Elbeszélés.)

Írta: **Müller Gyula.**

(Folytatás.)

Hova lett onnan az az ellentelhatatlan báj, varázés? Eltűnt elmosdott.

Egy halotti sáppadt arcz volt az, mely elémít a szemlélot.

Aján ügyés egy előtett mosoly lebegett. — Jobban van? kérdé kissé remegő hangon. — Jobban vagyok! felelt az agg. S te jó lányom? — Engedje meg, hogy megnyugtassam. Ön elmondott nekem mindent. Rendben vagyunk. Nem történt semmi. Csak annyit tudok az egészből, hogy az, kinek nevét nem szabad nyitni előtt emlitenem, — engem nem szeret. S azt is tudom, hogy onnek e miatt fájdalmi vannak. Pedig lássa uram, ön téved, ha azt hiszi, hogy itt bárki is hibás. Lássa „6” büntelen. Ha engem most midőn még „6t” szeretem, valaki mászhöz kénszeritnének, kivel korábban ép ilyen viszonyban álltam, természetesen anélkül, hogy tudtam volna fölé, én sem menék nőül ahoz a „más”-hoz. S lehet, hogy az a „más” épügy szeretne engem, mint én „6t.” Ért ön engem? Rendben vagyunk. „0” kijelenté, hogy nem akar fejérmé lenni. Jól van. De hát mi van ebben lejutó. Én ép,

egészséges vagyok, s egy tagom sem fáj. Ön azt mondja, hogy ez a kínok kínja. Azt én nem tudom. Mert hogyan fájhat nekem az, a mi igazságos? Ugy hiszem, nem illik, hogy fájjon. Az én szerelmemben igen sok önzés van, uram. Ez azonban nem engedi, hogy valami igaztalanság törjenék. Jól mondta ön uram. Szégyenelve vallom be, hogy ez csakugyan fájtt első pillanatban s lehet, hogy most is fáj. De higgye el uram, én nem foghatom föl, miként történt ez. Pedig jól tudtam akkor is, hogy mindaz rendőn van. De azért önnek nem szabad fájdalom éreznie. Én nem tudom, mit kellett volna önnek tudnia, — hogy mi az az emberismeret? Én csak azt tudom, hogy itt senki sem hibás. S ha fáj itt befűl valami, akkor az az én hibám, mert mindez igazságos. Bevallom uram, hogy én egy kissé nehezezelek Aladárra. Mert ön azt mondja, hogy ha ismert volna, most szeretne. Tehát anyai tiradástot sem vett magának, hogy megismerjen? Ez nem szép tőle. Ennyi az egész. Azonban én nem tudok sokáig nehezteletni, s holnap már, vagy holnapután megbocsájtom ezt neki. Ha tehetném, úgy könyörgenék önnek, ne haragudjék reá.

Mialatt így beszélte, az aggnak pataként özönlöttek könnyei. Szívéhez ölelé a hölgyet s csókárban fűszerte.

— Julia, kiáltá ujult erővel — te megszegeytenesz engem. Oh mily angyali szív ez, mely annyira tud szeretni, mely annyira szenvedélytelen. Én bámullak. Te meggyógyítád. Ki vagy te? Nem gondolom, hogy földi lény. Van benned valami isteni, mi oly magasztos tesz. Azt hittem, hogy Aladár föltörted all; de nem! A te ártatlan szíved, melyben egy parányi világsmeret, fájdalom, emberismeret nincs, tele van jóssággal. Szeretnek vén létemre verset írni, s megénekelni nagy lelkedet. Te nem fogsz engem elhagyni többé ugy-e? Itt maradsz ugy-e? Erről fogunk nagynénéddel beszélni, nem másról.

E pillanatban lépett a terembe Eulália grófné. Mosolygott, mint a ki tudja, hogy miről beszélnek itt. — (Persze az eljegyzési ünnepélyről.)

— Nagynéni, kiáltá Julia, erőltetett vidorsággal, mi lenne akkor, ha én a gróf ur leányává szegedném, a neikül azonban, hogy unokája nejeve lennék.

Eulália grófné megragadott Julia lattára. Ugy tetsezt, mintha nem is figyelne szavaira, — csak arcát vizsgálta.

— Mi bajod van? Te beteg vagy! Jaj istenem! Mi történt? kiáltá jgedten.

— Semmi! Megjéjtem. A gróf ur rosszul lett s én megjéjtem. Majd elmúlik. De szólj, nem egyeznél bele, hogy itt maradjunk?

— Majd — igen! a házasság után.

— Abból semmi sem lesz. Az egészet megtoltam. Szükségtelen. Aladár nem kell nekem. Azután pedig e szép birtokot, mely után áhitotom, ugys élvezhetjük. Aladár elutazott hosszú időre. Te nem hinnéd nagynéni, de őt én üztem el. Kijelentém, hogy nem leszok noje. Ugy van. Gróf ur, ön nem fog elárulni. En ezt így akarom. Mert hiszen nem is tartom őt oly szépnek. Hiszen egészen véve, ez egy csunya fiatal ember. Nekem nem kell. De mindannak dacára itt maradjunk. Egy pár hora. Azután a gróf ur jó hozzánk. S nálunk lesz pár hoig. Nos? Mit szólasz mindezekhez?

A nagynéni zavarodottan tekintett a grófra, kinek szemei könnyben égtek, s ki elragadtatva hallgatta szavait.

— Grófné, szólt komolyan, ön megfogja engedni, hogy Julia maradjon.

Eulália grófné annyira megzavarodott e különös dolgok hallatára, hogy elfelejtett feleletet adni és leült melyen elmerülve e dolgok meglejtése körül gondolatbaiban. (Folyt. köv.)

Közgazdaság.

Heti jelentés a budapesti gabonátözsderől.

Budapest, márczius 16. 1883.
Steiner József és Társa termény, gabona és bizományi cég jelentése.

Csendes irányzat mellett csak mérsékelt forgalmunk volt. Az árakban lenyeges változások nem történtek. Hatarárúknak szint fedezetű, részint vélemény vásárlások következtében nagy forgalmunk volt. — Sikertűl külföldön a magyar burgonya iránt érdeklődést kelteni, bizonyára érdekelni fogja gazdalkozosainkat, hogy az első burgonya kísérleti szállitásainkat az angol, belga és hollandi piacokon, hol eddig nem volt bevezetve, burgonyáinkkal sikert arattunk és reméljük, hogy solide elbánás mellett rendszer kereskedelmi czikk valand.

Buza csendes változatlan. Mai árjegyzésünk: tiszavideki, pest- és lehermeryei 78—79 k. 9.85—10.—, 79—80 k. 10.15—10.30, 80—82 k. 10.40—10.60. Banskai 25, bácskai 15, északmagyar 40, uszögös fajok még továbbá 40—50 krral olcsóban fizettetnek. Kötések tavaszra 500, oszre 10.24

Rozs csendes, Elsőrendű 7.30, közepes 7.—, oláh 6.75.
Árpa szilárd. Takarmány 6.90—7.40, malata 7.25—8.—, sorföldei 8.50—9.—.
Tengeri emelkedő 6.20—6.40 kelt. Kikinda 5.60. Kötések máj—jú. 6.38.
Zab szilárd, 5.80—6.75 minőség szerint. Tavaszra 6.50, oszre 6.55.
Burgonya élénk keresletnek örvend, kivitelre 2.60 kelt.
Repce aug.—szilárd 14.15.
Vadrepce szilárd 7.25—7.50.
Kendermag 13.—13.50.
Lenmag 12 frt.
Mohármag 13 frt.
Köles takarmány 4.50, kásának való 6.20—6.70.
Köleskorpa zsákostul 2.35.
Kölesdara 5.20.
Takarmánybukkonyó (buzából tricoerózt) 3.20, vetni való 8.50, zabbal kevert 7.75.
Kása zsákostul 11.—11.50.
Bab szilárd, Dunavideki 9.—10.—, erdélyi 9.25—9.75, barna 9.50—10.—, tarka 7.50, törpe 12.25, barna 10.50.
Pénzlelőget 5 kamatra nyujtok ügyfeleinknek beraktározott árunkra és feladási vévényekre. Az előleg minden városban felvehető, hol pénztintézet létezik.
Zsákkölcsönjdi hetenkint drbnokint háromnegyed krajczárt számítunk hozzánk küldendő árunkhoz.
Közraktári illeték átmeneti forgalomban 100 mm. után: Az osztr. államvasut közraktáraiban 5.25. Föv. közraktárakb. 7.05.

Felelős szerkesztő:

MÜLLERGYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics

HIRDETÉSEK.

182. szám

Árv. 1883

Hirdetmény.

Zombor szab. kir. városa árvaszék részéről ezennel közhírré tétetik, hogy néhai Kocsis Lajos volt zombori ügyvéd tulajdonához tartozó apatini utczában lévo, a zombori tjk. 220. sz. a. ó. i. 15. sz. és 587—589. hsz. alatt fekvő lakház 320/— ölnyi beltelekkel együtt, mely 3000 fitra becsültetett, f. é. apr. hó 1-én delután 2 s fél órakor a helyszínen önkéntes árverés útján el fog árvereztetni.

Az árverési feltételek a városi közgyám Bugarszky Miklós, és az örökhatyó végrendeleti végrehajtója Sztřílich Mihály uraknál megtekinthetők.

Zomborban 1883. évi február 27-én.

Hoffmann Mihály
polgármester mint árvaszéki elnök

Cselyuszká Antal

uri és női czípzész

Zomborban, Zrinyi-utczában Kaufmann-féle házban elvállal vidéki vagy helybeli mindennemű

férfi-, női- s gyermekcipő

megrendeléseket beküldött mérték szerint pontosan és gyorsan. 20—6

Czípjavítások is elvállalnak
Czípjavítások is elvállalnak

Tudatja a n. é. közönséggel, hogy raktárát tetemesen megnyagyobbította s minden minőségben a legolcsóbb árak mellett szolgál tisztelt veivőinek.

Tögl László kovács-mester

Szótán (Bács-Bodroghmegyében) ajánlja magát valamely uradalomban kovácsnak, hintó-munkák, lóvasalás, többféle vasak, uj ekék, malommunkák, gép-munkák s minden a gazdaságot s kovács-mestereket illető munkák elkészítésére. Szives megkeresések a fenti címnek küldendők.

Igérvények minden huzásra!

Legfinomabb

borok és likörök

nagy választékban jutányos áron kaphatók

Hay Fanny

dohány- és szivar-tözsdejében Iskola-utcza Falcione Lőrincz-féle gőzfürdő épületében.

Igérvények minden huzással!

Az iskola-utczában Falcione Lőrincz-féle házban rövid ideig, naponkint reggeli 10 órától esti 8 óráig látható

Kati kisasszony

a Svajczból, ki 21 éves, 460 fontot nyom és Európának legsúlyosabb, legerősebb hölgye.

I. hely 20 kr. II. hely 10 kr.
Az fizletvezető.

AUERBACH R.

berlini

mű-vésznek és pecsétnyomó gyáros

ajánlja minden szakmába vágó művésznöki és pecsétnyomó munkáit, mint pl.:

községi, egyleti és hivatali pecsétjeit

kaucsuksból és rézből.

Továbbá a legfinomabb kivitelben

családi czimereket, monogrammok.

Megrendeléseket e lap kiadóhivatala eszközöli, hol minta és árjegyzék folmattatik. 10—9

SOMMER és WENIGER

első és legnagyobb

sirbolt és siremlékkövek raktára

Bécsben.

Ajánlkozik mindennemű kofaragó s kövsnöki munkálatok helyreállítására, valamint a legteljesebb család sirboltok s emlékköveknek stb., az osztrák-magyar birodalom minden részébe való szállítására.

A kivitel pontos és finom. — Árak a legolcsóbbak.

Nyomatott Nadasch, Muzsik és Partlicsnál Zomborban.